

HIVALKODÁS NÉLKÜL

*Kinyilatkoztatás
a szív és agy kinyilatkoztatása.*

*Érzéseim felszállnak a magasba
gondolataim tova gördülnek
a tengerpart fövenyén.*

*Irigylem a madarat hogy szárnyával
az ég bársonyát érinti
s a halakat is irigylem
hogy némán úsznak a vizek mélyén.
Nem hallják a kétségbeesés sirámaint
a végzet órájának kotyogását.*

*Élek
harcolok
amíg ki nem döntenek a sorból.
A tied vagyok.
Rólad beszélek
a csillagoknak.*

BERCZELI A. KÁROLY

VILÁGEGYETEM

*A táj s a nép, amelyből lettem itt,
volt első s döntő közegem —
Mint meghatározott elem
vagy kristály, tőröm s viselem
formáimnak sorsszabta éleit —*

*Így lettem síkvidéki és magyar —
S ez oly keret, mely ékem s kényszerem —
Ez fog körül s ezt kell feszítenem,
hogy létem tágasabb legyen —
S a nyelv is innen zeng, ha vall —*

*De lassan megnövök s a Föld: hazám —
Szűk helyemről már kitekinthetek,
s magamba dolgozván tág tereket,
belső ügyemmé válik Észak és Kelet,
s akár az Alföld, úgy honom: Szudán —*

*S tovább megyek s az égre rajzolom
térképemet, s mit távcső szeme lát,
magamhoz vonzok száz galaktikát,
s akár szobám, mit rezgésük hat át,
enyém a Hold, a Nap s a távol Orion —*

*S bölcsőm hiába ringott Szegeden,
kis magból nő a roppant terebély,
létem parányi, ámde bármilyen csekély,
az égen túl oly távokat lemér,
melyek föltárnak téged, Világegyetem!*

*Agyunk titáni műszer, milliószoros! —
S üzenhet már a távoli rokon,
ki él talán egy másik csillagon:
jelzését én bizonynyal felfogom —
Mert ő is, ő is Társ után nyomoz —*

SZÉKELY DEZSŐ.

MENEKÜLŐK

DERKOVITS

*A halál szeme önarcképet lát itt ..
Hajamba tép egy csapzott, kétfejű sas,
fecskék könnye hull, mint ősszel a fűmag
s a forró porban gyötrelem virágzik.*

*De szófogadó szajkók és kanárik
bársonyos, puha fészekben szavalnak;
macskák szájába egyikük se vágyik,
hát dicsérik a vérszomjas hatalmat.*

*Láncra kikötve acélbika hörög,
festett rongyokkal istenné-kitömött
madárijesztő feje bólogat,
amint látja a hízott pókokat.*

*A gólyafészek üres, elhagyott.
De kelepelnek vörös viharok.*

JÓZSEF ATTILA

*Testembe öltözött a jóság,
bár nem szabtam rá magamat:
szorítom, mint a szűk valóság
a csapdába-hullt sorsokat.*

*Testembe öltözött a jóság,
hogy megvédjem s hogy jó legyek,
mint jászolnál a fáradt jóság,
ha nem zavarják a legyek —*

*de megszurkál e vasvillás kor,
hogy szellőztesse bőrömet,
s nincs menekvés se ma, se máskor:
úgy kell élni, ahogy lehet!*